

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Babiakovej CSc. a členiek senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľky: **V. B.**, bytom S., zastúpená *JUDr. Š. H.*, bytom H., proti odporcovi: **Obvodný pozemkový úrad v Trnave**, Vajanského 2, Trnava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu zo dňa 18. januára 2008 č.j. K2008/00319-Kň-NR-2, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 32Sp/12/2008-43 zo dňa 29. apríla 2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 32Sp/12/2008-43 zo dňa 29. apríla 2009, **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trnave napadnutým rozsudkom potvrdil rozhodnutie odporcu, uvedené v záhlaví tohto rozsudku, ktorým odporca ako príslušný správny orgán podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na

usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len zákon) a podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov rozhodol vo veci uplatneného nároku navrhovateľky tak, že navrhovateľke ako oprávnenej osobe podľa § 2 ods. 1 zákona navrátil vlastníctvo k pozemkom nachádzajúcich sa v k.ú. Z. a T., ktoré prešli do vlastníctva štátu podľa § 3 ods. 1 písm. k/ zákona, a to k pozemkom v k.p. Z. par. č. X. a v k.ú. T. parc. č. X. a parc. č. X. v podiele 1/16-iny.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že krajský súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia správneho orgánu a konania mu predchádzajúceho dospel k názoru, že odporca vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu a z takto vykonaného dokazovania vyvodil správny právny záver s ktorým sa krajský súd stotožnil. Krajský súd sa stotožnil aj s určením podielu 1/16 – iny z celku z označených nehnuteľností pripadajúcej na navrhovateľku tak, ako je uvedené v napadnutom rozhodnutí, pričom v reštitučnom konaní nezistil žiadne porušenie základných práv navrhovateľky ako účastníčky reštitučného konania.

Krajský súd uviedol, že má za preukázané, že navrhovateľka ako oprávnená osoba si dňa 13. decembra 2004 uplatnila v zmysle zákona nárok na navrátenie vlastníctva k nehnuteľnostiam v k.ú. Z. a T. zapísané v PK vl. č. X., X., X. a X. po nebohom otcovi V. D.. V spise sa nachádzajú aj uznesenie Štátneho notárstva v Trnave zo dňa 06. novembra 1961 č. D 944/60 v spojení so zápisnicou napísanou na Štátnom notárstve v Trnave dňa 26. apríla 1961 o prejednaní dedičstva po poručiťovi V. D. z ktorých vyplýva, že predmetné nehnuteľnosti prešli do vlastníctva štátu v dôsledku odmietnutia dedičstva. Krajský súd sa stotožnil s názorom odporcu, že v danom prípade je daný reštitučný titul v zmysle § 3 ods. 1 písm. k/ zákona a preto navrhovateľke z tohto titulu vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam navrátil. Krajský súd vyhodnotil predmetné rozhodnutie za dostatočne odôvodnené, a teda za vecne správne.

K námietke týkajúcej sa veľkosti podielu v akom správny orgán priznal navrhovateľke vlastníctvo k žiadaným nehnuteľnostiam, krajský súd uviedol, že má za to, že podiel 1/16 – ine pripadajúci na navrhovateľku bol odporcom určený správne. Podľa názoru krajského súdu z rozhodnutia v dedičskej veci po nebohom V. D. č. D 944/60-29 zo dňa 06. novembra 1961, zo zápisnice spísanej na Štátnom notárstve v Trnave dňa 26. apríla 1961

o prejednaní dedičstva, ako aj z matričných dokladov nachádzajúcich sa v spisovom materiály vyplýva, že V. D. zomrel dňa 11. augusta 1960 a jeho právnymi nástupcami sa stalo jeho sedem detí (A., C., J., F., H., V., I.) a vnučka po predumrelom synovi V. D. mladšom E. K., rod. D.. Z príslušných pozemnoknižných vložiek vyplýva, že pôvodný vlastník V. D. bol ku dňu svojej smrti vlastníkom označených nehnuteľností v podiele $\frac{1}{2}$ -ice. Z uvedeného vyplynulo, že navrhovateľka v čase odmietnutia dedičstva bola vlastníčkou predmetných nehnuteľností v podiele $\frac{1}{16}$ – iny z celku.

Na základe uvedeného krajský súd napadnuté rozhodnutie odporcu potvrdil.

Proti uvedenému rozsudku podala navrhovateľka včas odvolanie, ktorým navrhla napadnutý rozsudok zmeniť tak, že v celom rozsahu sa zrušuje prvostupňové rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Trnave a zároveň vrátiť celú vec na ďalšie nové konanie a rozhodnutie Obvodnému pozemkovému úradu v Trnave o uplatnenom nároku navrhovateľky zo dňa 13. decembra 2004 na navrátenie vlastníctva k pozemkom s tým, že pri ďalšom konaní a rozhodovaní je Obvodný pozemkový úrad v Trnave viazaný právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Krajskému súdu vyčítala, že sa v rozpore s princípmi a pravidlami pre občianske súdne konanie vrátane správneho súdnictva, nezaoberal a nevysporiadal so všetkými relevantnými skutkovými a právnymi otázkami súvisiacimi s predmetom a podstatou navrhovateľkinej reštitučnej veci, pričom krajský súd sa takmer vôbec nezaoberal a nevysporiadal s podstatnými argumentmi a námietkami navrhovateľky o nedostatkoch a nezákonnosti prvostupňových správnych rozhodnutí Obvodného pozemkového úradu v Trnave. Podľa názoru navrhovateľky sú napadnutý rozsudok a preskúmané prvostupňové rozhodnutie vo svojej podstate nepreskúmateľné, vecne a právne nesprávne, vychádzajú z nedostačujúceho, nepresného a nesprávneho zistenia a posúdenia skutkového a právneho stavu veci, nemajú v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní a vychádzajú z nesprávneho právneho posúdenia veci. Pri konaní a rozhodovaní pred Krajským súdom v Trnave, ako aj pri predchádzajúcom konaní a rozhodovaní pred Obvodným pozemkovým úradom v Trnave bola a zostala podľa navrhovateľky nedostatočne preskúmaná, odôvodnená a vyriešená problematika veľkosti navracaných reštitučných vlastníckych podielov k pozemkom po poručiteľovi, ku ktorým má byť navrátené vlastníctvo navrhovateľke,

možnosti navrátenia podielu vlastníctva navrhovateľke aj k nevrátenej časti reštituovaných pozemkov s výmerou v rozsahu 316 m² a porušenie základného práva navrhovateľky spočívajúce v porušení procesných práv navrhovateľky a súvisiacom zvýšení administratívno-právneho zaťaženia navrhovateľky v dôsledku nezákonného procesného postupu a rozhodovania Obvodného pozemkového úradu v Trnave.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľky vyjadril tak, že odvolanie navrhovateľky považuje za neopodstatnené a navrhol napadnutý rozsudok potvrdiť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľky nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP, s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.supcourt.gov.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 20. októbra 2010 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu, uvedené v záhlaví tohto rozsudku, ktorým odporca ako príslušný správny orgán podľa § 5 ods. 2 zákona č. 503/2003 Z.z. o navrátení vlastníctva k pozemkom a o zmene a doplnení zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z.z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení neskorších právnych predpisov (ďalej len zákon) a podľa § 46 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov rozhodol vo veci uplatneného nároku navrhovateľky tak, že navrhovateľke ako oprávnenej osobe podľa § 2 ods. 1 zákona navrátil vlastníctvo k pozemkom nachádzajúcich sa v k.ú. Z. a T., ktoré prešli do vlastníctva štátu podľa § 3 ods. 1 písm. k/ zákona, a to k pozemkom v k.ú. Z. par. č. X. a v k.ú. T. parc. č. X. a parc. č. X. v podiele 1/16-iny.

Navrhovateľka si svoj reštitučný nárok uplatnila 13. decembra 2004 na vydanie nehnuteľnosti v k. ú T., ktoré nadobudla do vlastníctva ako dedička po svojom otcovi V. D.. O uvedenom nároku odporca rozhodol rozhodnutím č. K2005/00521 zo dňa 04. februára 2005, ktorým navrhovateľke nepriznal vlastnícke právo z dôvodu nesplnenia podmienky § 2

ods. 1 zákona. Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 14S/72/2005-31 zo dňa 07. júla 2005 uvedené rozhodnutie zrušil a vec vrátil na nové konanie. Odporca vydal dve nové rozhodnutia vo veci a to rozhodnutie č. K2006/00406 zo dňa 18. septembra 2006, ktorým priznal vlastnícke právo k nehnuteľnostiam a rozhodnutie č. K2006/00406-a zo dňa 21. septembra 2006, ktorým nepriznal vlastnícke právo a priznal právo na náhradu. Krajský súd v Trnave rozsudkom č.k. 32Sp/38/2006-42 zo dňa 16. mája 2007 uvedené rozhodnutia zrušil a vec vrátil na nové konanie.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal, či odvolacie námietky navrhovateľky sú spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia a pripojeného administratívneho spisu ako aj spisu krajského súdu dospel odvolací súd k záveru, že závery súdu prvého stupňa vychádzajú z náležitým spôsobom zisteného skutkového stavu a správnej aplikácie príslušných zákonných ustanovení.

Zákon č. 503/2003 Z.z. podľa § 1 upravuje navrátenia vlastníctva k pozemkom, ktoré nebolo vydané podľa osobitného predpisu tak, že vlastníctvo sa vracia k pozemkom, ktoré tvoria

a/ poľnohospodársky pôdny fond alebo do neho patria,

b/ lesný fond.

Podľa § 2 ods. 1 zákona právo na navrátenie vlastníctva k pozemku podľa tohto zákona môže uplatniť oprávnená osoba, ktorá je občanom Slovenskej republiky s trvalým pobytom na jej území a ktorej pozemok prešiel na štát alebo na inú právnickú osobu v období od 25. februára 1948 do 01. januára 1990 (ďalej len "rozhodujúce obdobie") spôsobom uvedeným v ustanovení § 3.

Podľa § 3 ods. 1 písm. k/ zákona oprávneným osobám sa navráti vlastníctvo k pozemku, ktorý prešiel na štát alebo inú právnickú osobu v dôsledku odmietnutia dedičstva v dedičskom konaní urobeného v tiesni.

Podľa názoru odvolacieho súdu krajský súd správne potvrdil rozhodnutie odporcu. Preskúmané rozhodnutie odporcu bolo aj podľa názoru odvolacieho súdu vydané v súlade so zákonom, vychádza zo spoľahlivo zisteného skutkového stavu, má požadované formálne i obsahové náležitosti a je dostatočne odôvodnené.

Námietky navrhovateľky uplatnené v odvolaní neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorý sa v dôvodoch svojho rozhodnutia vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľky uplatnenými v opravnom prostriedku. K ich vyhodnoteniu nemá odvolací súd žiadne výhrady a pre ich správnosť na ne v podrobnostiach odkazuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky preto napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O.s.p. ako vecne správny potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 246c a 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 20. októbra 2010

JUDr. Eva Babiaková CSc., v. r.

predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Dagmar Bartalská